

Gece Yürüyüşü

İman Hayatla *nananlar*

METİN KARABAŞOĞLU

© İz Yayıncılık Limited Şirketi, 2017
Sertifika no: 17313

İZ YAYINCILIK: 937
(*karakalem kitaplığı*)
düşünce dizisi: 121
ISBN: 978-605-326-154-4
İstanbul, 2017

Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi 12/266, Topkapı-İstanbul
telefon: (212) 5207210 • faks: (212) 5115791
www.iz.com.tr • bilgi@iz.com.tr

kapak: Hamdi Akyol

Basıldığı yer: Alemdar Ofset Matbaacılık Davutpaşa Caddesi
Besler İş Merkezi No: 20/29 Topkapı/İstanbul (Sertifika no: 22953)

METİN KARABAŞOĞLU

Gece Yürüyüşü

İman Hayatla Sınananlar

METİN KARABAŞOĞLU, 1964 yılında İzmir'in Tire ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini burada gördükten sonra İÜ Siyasal Bilgiler Fakültesini bitirdi. Okul yıllarında yazmaya başladığı *Köprü* dergisinin bir süre yayın yönetmenliğini de yaptı. İz Yayıncılık'ın kuruluşunda yaklaşık 5 yıl editörlüğünü üstlendi. Muhtelif yayınevlerinde yayın yönetiminde bulundu. Muhtelif radyo ve TV'lerde programlar yaptı. Karakalem Yayınlarını kurdu, *Karakalem* dergisinin yayın yönetmenliğini yürüttü, Karakalem Seminerlerini başlattı. Çok sayıda kitabın tercüme, edisyon ve redaksiyonunda imzası olduğu gibi, bir dizi ismin yayın dünyasına kazandırılmasına da katkıda bulundu. Evli ve 3 çocuk babasıdır.

bilgi ve iletişim için:

website: www.karakalem.net

e-mail: metinkarabasoglu@yahoo.com

twitter: <https://twitter.com/mkarabasoglu>

facebook: <https://www.facebook.com/MetinKarabasoglu1>

Yayınlanmış Eserleri:

- *Kur'an Okumaları* (5 kitap) • *Hadis Okumaları* (2 kitap) • *Risale Okumaları* (5 kitap) • *Peygamberin Bir Günü* • *Sizin Yıldızınız Kim?* • *Peygamberin Kardeşleri* • *Küçük Şeyler* • *Oyuncak Tamirhanesi* • *Said'leri Ararken* • *Tehlikeli Denemeler* • *Gece Yürüyüşü* • *Düşünceler* • *Gölgeler ve Işıklar* • *Bilimin Öteki Yüzü* (S. Demirci ve Y. Mermer ile birlikte) • *Melekleri Ürkütmeden* • *Camide Dans Var* • *Ruh Bakımı* • *Kertenkele Çukuru* • *Mucize Avcısı* • *Geldim, Gördüm, Sordum* (ilk baskılar: *Ona Doğru* başlığıyla)

İçindekiler

<i>Sunuş</i>	11
--------------------	----

Birinci Bölüm: Aile elden gidiyor

Salâvatın bir sırrı	17
İki Ömer'in öğrettiği	22
Çocuklar öldürülmesin	25
Ailenin ölümü	28
Hâzır medeniyeti aşmak	31
Çocuğu kim eğitmeli?	35
Nereden başlamalı?	38
Mum dibini ıııtıtmazsa	41

İkinci Bölüm: İkonomi notları

Deęer üzerine	47
Bakıııımıızı değiştirmek	49

İktisat et, rahat et	52
'Kullan-at' toplumu	55
Tüketme; kullan	58
Telezzüz	62
Refah değil, şükür	65
Şükür mesleği	68
Ramazan'ın bile örtemediği	71
Enflasyona nebevî bakış	77
Bir başkalaşmanın öyküsü	80
İçimizdeki kapitalizm	83

Üçüncü Bölüm: Siyaset yazıları

'Düzen' önerenlere öneriler	89
'Ülke'yi değil, 'ilke'yi esas almak	92
"Vatan için can feda" mı?	95
Adaletle karşı siyaset	99
Hiz. Hasan'ı anlamak	103
'Peygamber ocağı' efsanesi	106
Kırılmayı farketmek	109
Halkçılığın yeni adı: kitlelilik	113
İhlas ve kitlelilik	116
Koyununa sahip çıkmak	119
Sana refah vaad etmedim	122

Dördüncü Bölüm: Coğrafyalar ve ötesi

Coğrafya mahkumları	127
Rüya hacda bitmesin	130
Sınırları fitratla aşmak	133
Kimler 'yabancı'?	136
Arap düşmanlığının perde arkası	139
Milliyet üzerine	143

Ara Bölüm: Uygulama notları

Efes turnusolu.....	153
Fırat'ın suyu kimin?.....	156
Kayalık krizine farklı bir bak(may)ış.....	159
Bir fırtınanın gösterdiği.....	162

Beşinci Bölüm: Nüanslar

Herşey bitti mi?.....	169
Şirki hafife mi alıyoruz?.....	172
Psikolojik şirk.....	176
Enerji tasarrufu.....	179
Ateşten kelimeler.....	181
En büyük kötülük.....	187
Kudsiyetin ölçüsü.....	192
Hangi tarih?.....	197

“Nerede o hayat, yerine yaşantıyı koyduğumuz?”

—T. S. ELIOT

Sunuş

GECELER, ELEKTRİĞİN AYDINLATMADA kullanılmasıyla bir nevi gündüze dönüştüğü son yüz yıl hariç, yeryüzünün sustuğu, gökyüzünün konuştuğu vakitler olagelmıştır. Günün ilk ışıklarıyla birlikte, arz üzerinde arz-ı endâm eden mahluklar sanatını sergiler ve Sanatkârını bildirir, insanlar da kendileri için bir maişet vakti kılınan bu zamanda koşuşturup dururlar. Geceleri ise, dünya siyah yorganını bürünür; ve gökyüzü ayı, yıldızları ve de yıldız kaymaları ile, insanoğlunu eşsiz bir şehrayinle karşı karşıya getirir. Celâl ile cemalin bu eşsiz buluşması, insanoğlu için, iç dünyalara uzanan bir yolculuğun da başlangıcına vesile olur. Gündüzün hay-huyu içinde arz sayfasından Hayy ve Hû'yu belki okuyamayan insanoğlu, gecenin zahiren karanlık örtüsü sayesinde, aydınlık melekût iklimlerine doğru yol alır.

Gecenin bu derunî boyutu, Resûl-i Ekrem aleyhissalâtu vesselam'ın hayatında kendisini açıkça hissettirir. Ona gelen ilk namaz emri, 'gece namazı'na dairdir. Rabbi, gecenin bir kıs-

mını—yarısı, üçte biri veya üçte ikisi—namaz ve Kur’ân’la geçirmesini emretmiştir. Nitekim, Resûl-i Ekrem aleyhissalâtu vesselam’ın gece ibadetlerine, hususan geceleri yaşadığı enfusî ve âfâkî tefekküre dair birçok sahih rivayet mevcuttur. Kur’ân, gece saatlerinde olan işler kalbe daha iyi oturur ve gece sözleri daha düzgün ve sağlam olur, diye buyurur (bkz. Müzzemmil, 73: 6). Esasen, gecenin kendisi de başlıbaşına bir âyettir; zaten Kur’ân insanı ‘gece âyetleri’ni de tefekküre çağırılmaktadır.

Gecenin bu derunî boyutunu ele veren belki en önemli vâkıalardan biri, ancak Resûl-i Ekrem aleyhissalâtu vesselam’a müyesser olan Mirac’ın bir gece vakti vuku bulmasıdır. Bu eşsiz yolculuk, bizatihî âyetin ifadesiyle, bir ‘gece yürüyüşü’yle başlamıştır. Necm sûresinde anlatıldığı üzere, Sidretü’l-Münteha’ya, Kâb-ı Kavseyn’e uzanan bu yolculuğun başlangıcını, İsrâ sûresi ‘Mescid-i Haram’dan Mescid-i Aksâ’ya bir gece yürüyüşü’ olarak zikretmektedir.

Gecenin böyle muazzam bir ‘âyet’ oluşuna mukabil, bizler, geceyi yaşamıyoruz. Zira, geceler artık bir ‘yalancı gündüz’e dönüşmüş bulunuyor. Şehir ışıklarının uzaya yayılan huzmeleri, ne yıldız kaymalarını görmeye elveriyor, ne de, bilhassa yaz ayları, Samanyolunun o hayranlık uyandıran ihtişamını seyretmeye. Şu çağın özellikle şehirli insanının hissesine düşen gece âyetleri, hepsi hepsi, birkaç parlak yıldızın zar-zor seçilen ışıkları...

Bundan da ötesi, uykunun en kalın tabakasını Aydınlanma diye adlandıran bir çağın insanlarıyız. Bizler, gerçekte aydınlık yolculukların bineği olan bir gecede değil; tam anlamıyla karanlık bir gecede yaşıyoruz.

Vahiy nurunun olmadığı veya alabildiğine perdelendiği bir ortamda, insan her yönüyle muhteşem, ama herşeyin yokuşa sürüklendiği acaip bir âlemde hisseder kendisini. Bu kadar harika şeylerin bu kadar çabucak yokluğa gitmesi, keza kendisinin kısa bir hayatın peşisıra ölüme sürüklenmesi, in-

sana garip gelir. Bütün bu güzelliklerin anlamını, yanısıra bu ölümlerin ve yokoluŐların anlamını sorar. Ama sadece sorar.

Bu tabiat ve felsefe gecesinden bir çıkıŐ yolu bulabilmek için ise, ucu sabaha çıkan bir yürüyüŐ gerekmektedir.

Gece YryŐs, adını Resûl-i Ekrem'in miracının baŐlan-gı kısmından almakla birlikte, esasen böyle bir 'gece yr-yŐ'nn notlarını taŐıyor. Ubudiyet miracına giden bir yola baŐlayabilmemiz için, önümüzde duran bazı engelleri aŐmaya çağırıyor.

Elbette, önümüzdeki engeller, yalnızca bu kitapta anlatı-lanlar ile sınırlı değil. Modern ağın sahte kutsallarından bir kısmı, meselâ kalkınma, çađdaŐlık, bilim, teknoloji, cinsellik gibi konular bu kitapta irdelenmiyor. Öte yandan, bu kitap-ta belki yalnızca 'deđinilmiŐ' yahut 'dikkat çekilmiŐ' konuların her biri, esasen çok ciddi, çok derin tahliller gerektiriyor. Rab-bimizden bize veya baŐkalarına bu tahlilleri yapabilme azmi, gayreti ve zamanı bahŐetmesini diliyor; ve bu kitabın 'değin-meler' düzeyinde kaldığını biliyoruz.

Zira, bu kitapta yer alan yazılar, aslen, gazete veya dergi yazıları olarak kaleme alındı. Her biri zihnimizde saklı duran bir bütünün parçaları olmakla birlikte, her birini etraflıca a-lıŐmaya doğrusu ne zaman vardı, ne de mecalimiz. Gönül is-terdi ki, meselâ Őu zamanın insanları, bu arada maalesef ehl-i din için en temelli 'düğüm noktası' olduğu kanaatini taŐıdıđı-mız aile üzerine başlıbaşına bir çalıŐma yapmış olalım. Hatta, 'Kur'an Ailesi,' 'Peygamber Ailesi,' 'Sahabi Ailesi' gibi çalıŐma-lar yapalım. Ama tehlikeli bir gece yürüyüŐ yaptığımızı bi-liyor; bunların umumuna el atıncaya kadar, farkına varılma-yan bazı çukurlara düŐme ihtimalinin endiŐesini taŐıyorduk. O yüzden, Rabbimizin verdiği ömür ve imkân nisbetinde bu konuların daha derinlikli biçimde tahlilini yapma arzusu taŐı-makla birlikte, Őimdilik bazı 'n-çalıŐma' notlarıyla yetinmeye razı olduk.

Her kitap için geçerli olan bir gerçek, bu kitap için de geçerlidir. Kitapta yer alan kusurlar bize ait olmakla birlikte, bu kitabın yayınlanması, onun güzellikler de barındırdığı ümidine dayanmaktadır. Maamafih, bu güzellikleri sahiplenmenin ne denli büyük bir çirkinlik olduğunu biliyoruz. Bir başka deyişle, bu kitapta hakikat namına her ne varsa, O'ndandır. Bu bakımdan, bizi böylesi imanî güzelliklerle tanıştıran Rabbimize hamd, ve O'nun sevgili elçisine salât ve selâm borcumuz bulunmaktadır.

Bu kitap, Rabbimizin bizleri kardeş kıldığı bir dizi gönül dostunun zihin ve kalb mesaisini de içeriyor. Hepsine teşekkür ediyorum. Maamafih, teşekkürü en azından bu gönül dostları kadar hakkı olan başkaları da bulunuyor. Yalnızca bir 'et parçası' olduğum günlerden bugüne, hayatlarının en güzel yıllarını benim için feda etme feragatını gösteren anneme ve babama, üzerimde emeği olan başka herkese ve de bu kitabın fikrî yükünü benimle paylaşan eşime de teşekkür ediyorum.

Beni böyle bir ünsiyet hâlesi içinde yaşatan Rahîm-i Kerîm'e bir kez daha hamd; ve O'nun, gece yürüyüşlerimizi imanî fecirlerle noktalamayı bize nasip etmesi yönünde son bir dua ile...

METİN KARABAŞOĞLU

İstanbul, 2008

Birinci Bölüm

Aile elden gidiyor

*“Ey iman edenler! Kendinizi ve ailenizi
yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun.”*

—KUR’ÂN, 66:6

Salâvatın bir sırrı

KURÂN ÂYETLERİNİN NÜZUL sırasına baktığımızda, karşımıza manidar bir tablo çıkar. İlk âyetler doğrudan Resûl-i Ekrem aleyhissalâtu vesselam'ın şahsını hedef almaktadır. Evvelâ ve bizzat, ona emirler vermektedir. Ona, ubudiyetini; Rabbinin tüm âlemleri kuşatan küllî rububiyetine karşı nasıl bir ubudiyetle mukabele edeceğini bildirmektedir. Ancak Resûl-i Ekrem aleyhissalâtu vesselam bu noktada gösterdiği mutlak ve mükemmel teslimiyetten sonra, sıra 'sair insanları uyarma'ya gelir.

Burada da bir sıra vardır. Aileni, yakın akrabayı uyar emri gelir öncelikle. Kavmini ve tüm insanları uyarma emri, aile ve akrabayı uyarmanın ardından gelir.

Resûl-i Ekrem'in hayatına bakıldığında, el-Emîn ünvanıyla anılan o eşsiz insanın, bu sıraya aynen uyduğu gözlenir. O, ilk vahiy geldiğinde ne ailesini, ne sair insanları 'yaratan Rabbinin ismiyle okuma'ya çağırılmış; bu emri en başta yalnız kendi şahsında yaşamıştır. Gelen emir budur. Rabbi, vahyini tebliğ görevini, bu emrin tam anlamıyla ifasından sonra ona vermiştir.

Burada, gözden kaçmaması gereken bir husus daha vardır: Resûl-i Ekrem aleyhissalâtu vesselam ilâhî vahyi önce kendine, sonra ailesine, sonra yakın akrabasına ve kavmine, sonra tüm insanlara tebliğ etmiştir, doğru. Fakat, bir sonraki adımı attığında, öncekini terketmemiştir. Ailesini uyarmaya başladığında, kendi şahsî dünyasındaki iman tâlimini bırakmamıştır. Kavmine tebliğde bulunmaya başladığında, kendisinin ve ailesinin o güne dek alageldiği imanî dersleri bir kenara atmamıştır. Bir sonraki görev, önceki görevlerin rağmen ifa edilmemiştir. Bir sonraki görev, öncekilere rağmen değil, öncekilerle birlikte gerçekleştirilmiştir.

Nitekim, siyer kitapları, Resûl-i Ekrem'in her gün bu sırra riayet ettiğini kaydederler. Peygamberin bir günü, hemen hemen eşit üç bölüme ayrılmıştır. Günün üçte biri, "gözü uyur, kalbi uyumaz" olduğu ânlar da dahil, şahsî ubudiyetine; üçte biri hanımları, çoluk-çocuğuyla birlikte yaşadığı ailevî ubudiyetine; kalan üçte bir ashâbıyla yaşadığı cemaatî ubudiyetine ayrılmıştır.

Yani, tüm insanlığa hakikatı tebliğe memur kılınan Resûl-i Ekrem, bunu yaparken en çok tesbihat yapan, Kur'an'ı şahsî için en ziyade okuyan, ailesinin imanî talimiyle en yoğun şekilde meşgul olan insandır da. Bir görevi, bir diğer görevini perdelemiş değildir. Sonraki bir görev, öncekilerin ihmalî pahasını gerçekleştirmemiştir. Bilakis, "Îlâhî! Beni bir an olsun nefsimle başbaşa bırakma" duası da, "Muhammed'in nefsi yed-i kudretinde olana andolsun ki" hitabı da asla dilinden eksik olmamıştır. Ne kendi kalb, ruh, akıl ve nefesine karşı imanî vazifesini unutmamıştır; ne ailesine karşı imanî vazifeyi.*

* İmanî vazife diyoruz. Çünkü, şu modern çağın medenî engizisyonu ile kavramlar o kadar daralmış ve sığlaşmış ki, 'vazife' deyince, sadece maddî mideye bakan, ve ailemizin de sadece maddî ihtiyaçlarına bakan hususlar akla geliyor. Onları aç bırakmamak, eve yiyecek götürmek, hanıma ve çocuklara elbise almak, ve ceplerine harçlık koymak yeterli sanılıyor. Yalnız bunları yaparak, 'vazifesini ifa etmiş bir insanın huzuru' ile dolaşabiliyoruz. Resûlullah da ailesinin bu maddî ihtiyaçlarını karşılamıştır; ama yalnız bu ihtiyaçları değil. Ve bu ihtiyaçları da, imanî ölçülerden

Hayatı, Resûl-i Ekrem aleyhissalâtu vessalam'ın şahsı, ailesi ve sair insanlara karşı imanî görevini ne denli tutarlı ve dengeli bir şekilde ifa ettiğinin en birinci delilidir.

İkinci delili ise, ailesi teşkil eder. Hanımlarıyla öylesi bir imanî bağ kurmuş, öylesi yoğun bir imanî beraberlik yaşamış, dünyasına gelen iman nurlarını onlarla öylesi bir yoğunlukla paylaşmıştır ki, meselâ Hz. Hatice ve Hz. Âişe radiyallâhu anha, meleklerin mertebeye en yükseği olan Cebrail aleyhissalam'ın kendilerine selam verdiği insanlar makamına çıkmışlardır. Çocuklarıyla öylesi bir imanî terbiye suuruyla her daim meşgul olmuştur ki, kızı Fâtıma, Hz. Meryem'den sonra, cennet kadınlarının en büyüğü, mertebeye en âlisi olarak anılmıştır. Yine Fâtıma radiyallâhu anha'nın ulaştığı marifetullah mertebesine hürmeten, o yanına geldiğinde, babası bile ayağa kalkmıştır.

Keza, yanında büyüyen kuzeni Ali radiyallâhu anh, onun imanî terbiyesi sonunda, "Gayb perdesi açılrsa, yakînim ziyadeleşmeyecek" diyebilen, imanî o derece yakîne ulaşmış bir insandır. 'İlim şehrinin kapısı'dır. 'Allah'ın aslanı'dır. Yine yanında bulunan azatlı kölesi Zeyd ile ellerinde büyüyen Üsame b. Zeyd radiyallâhu anh, imanî hakikatlerin önde gelen alemleri ve alemdarları olmuşlardır.

Resûl-i Ekrem, ikisi de onun imanî talimine muhatap olmuş Fâtıma ile Ali'nin çocukları olan iki torunu, Hasan ve Hüseyin radiyallâhu anh ile de öylesi bir imanî terbiye bağı kurmuştur ki, her iki torun, kıyamete kadar devam edecek olan, bindörtüyz yıldır ümmeti nurlandıran iki nuranî silsilenin başı olmuşlardır.

soyutlayarak karşılaşmış değildir. En başta onları hakikatı tanıma, bâtıldan uzak olma nimetiyle müşerref kılmış; maddî ihtiyaçlarını da, o rızık ve nimetleri göndereceğinin Rezzâk-ı Kerim olduğunu her daim bildirecek karşılaşmıştır. Ki, onun attığı her adım, yaptığı her fiil, imanî derslerle yüklüdür. Her fiilinde, bizi Rabbü'l-âlemine yönelten bir vecih vardır. Bunun içindir ki, 'imanî vazife' diyoruz. Yoksa, imanî vazifeyi ihmal pahasına ve de imanî bir vecihten soyutlanmış biçimde yapılan hiçbir işle, 'vazife'mizi yapmış olamayız.

Unutmayalım: Tüm bunlar, başka insanlara karşı tebliğ görevini ifa ederken ne kendini, ne ailesini unutmayan; kendisine ve ailesine yönelik imanî dersleri asla geri bırakmayan bir Resûl-i Ekrem aleyhissalâtu vesselam'a nasip olmuştur.

İlk önce kendisine karşı nebî ve resûldür Resûl-i Ekrem aleyhissalâtu vesselam. Sonra, kendisini unutmaksızın, bilakis kendisiyle birlikte, ailesine resûldür. Sonra, kendisini ve ailesini ihmal etmeksizin, tüm insanlığa resûldür.

Tıpkı, ceddi İbrahim aleyhisselam gibi...

İbrahim aleyhisselâm da, en başta kendi dünyasında yoğun bir imanî tefekkür yaşamış; en başta kendi fitratını Fâtır-ı Hakîm'in marifet ve huzuruna açmıştır. Sonra, Meryem sûresinde zikredilen o tatlı "Yâ ebetî" nidasıyla, "Babacığım! Ey babacığım!" hitabıyla, babasını imana çağırmıştır. Hanımını ve Hacer'i uyarmıştır. Ve, gerek kendisine, gerek ailesine karşı imanî sorumluluğunu asla geri bırakmamıştır. Bilakis, Kur'an'da, kabulünün en muazzam delili Muhammed-i Arabî olan, ailesine dönük bir duayla anılır İbrahim aleyhisselam. Bu sorumluluk hissine, bu çabaya, bu duaya karşılık, iki evlâdı iki nuranî silsilenin başı olacaktır. Bir yanda, İsmail aleyhisselam ile başlayan, Muhammed aleyhissalâtu vesselam ve âliyle devam eden nuranî silsile; öte yanda, İshak, Yâkub, Yusuf, Musa, Hârun, Yûşa, Davud, Süleyman, Zekeriya, Yahya aleyhimesse lam derken Hz. İsa'ya uzanan nuranî silsile...

Bu sırdandır ki, ümmet, her namazın sonunda Resûl-i Ekrem'e, âline ve ashâbına salât ve selâm ile bereket duası okur. Ve "Tıpkı İbrahim'e, âline ve ashâbına olduğu gibi" diye ekler.

Hemen her salâvatın o, ailesi ve ashâbı sırasını taşıması; her selâmın aynı sırayla gönderilmesi, yine aynı nebevî sırdandır.

Her salâvatı tekrar teyid ettiğimiz bu gerçek, bizim için de çok ciddi uyarılar taşır. Bize, eğer dikkat eder ve unutmazsak, kendi dünyamızda da aynı sırayı her daim yaşamamız gerek-

tiğini hatırlatır. Hiçbir görev, kendi iç dünyamızdaki görevin; kendi kalb, ruh, akıl ve nefsimize karşı taşıdığımız imanî sorumluluğun engeli ve rakibi olmamalıdır öncelikle. Aynı şekilde, ailemize, çoluk-çocuğumuza karşı imanî sorumluluğumuzdan gaflete de gerekçe yapılmamalıdır.

Bilakis, herşey, önce kendi dünyamızda imanî hakikatlerin yerleşmesiyle birlikte ilâhî emrin kendi kalbimizde hükümferma kılınmasıyla başlar. Ve bu görev, hiçbir zaman, hiçbir yerde, hiçbir aşamada atlanamaz, bırakılmaz. Aynı şekilde, hiçbir hizmet ve hiçbir vazife, çoluk-çocuğumuz ile kendi hanemizde imanî hükümferma kılma çabasını ihmalin mazereti değildir. Olmamalıdır.

Nebîlerin verdiği ders bu iken, bilhassa Nebiyy-i Zîşan aleyhissalâtu vesselam'ın verdiği ders bu iken, üstelik her salâvatta ve her namazın sonunda salât ve selâmlarda bu ders bir daha, bir kez daha hatırlatılırken, tüm bunları elimizin tersiyle itercesine öncelikle ve yalnız başkalarını irşada kalkışmak ne derece haklı, ne kadar tutarlıdır?

Oysa, salâvatın bu sırrı, yaşadığımız onca keşmekeşin iksirini, onca sancının devasını olabildiğince berrak bir şekilde gösteriyor.

Bize bu sırrı ders verenlere, sonsuz salât ve selamlar olsun.

